

Arrest

nr. 72 420 van 21 december 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 21 november 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 oktober 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 9 december 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 december 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. LUYTENS, die loco advocaat W. BUSSCHAERT verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché B. DIERICKX, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker die volgens zijn verklaringen België binnenkwam op 29 mei 2011, verklaart er zich op 30 mei 2011 vluchteling.

1.2. Op 26 oktober 2011 werd een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen die per aangetekend schrijven op dezelfde dag naar verzoeker werd gestuurd.

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U bent een etnische Albanees afkomstig uit Ranatoc (gemeente Preshevë, Zuid-Servië) en u beschikt over de Servische nationaliteit. U woonde steeds samen met uw ouders en twee zussen. Uw familie woont nu nog steeds in Ranatoc. U werkte in het zwart als houthakker. Twee maanden voor uw vertrek naar België werd u samen met uw vader betrappt door de Servische politie toen jullie illegaal gekapt hout transporteerden. U kon wegvlugten en uw vader werd aangehouden. Een maand voor uw vertrek ontving u op uw naam een boete van 700 euro voor illegale houtkap. U verliet echter uw land van herkomst omwille van problemen met soldaten van de gendarmerie – door u terroristen of paramilitairen genoemd. Uw familieleden kenden in het verleden problemen toen ze door deze paramilitairen werden tegengehouden bij wegcontroles. Sinds twee jaar kwamen groepjes van vijf tot tien paramilitairen u en uw familie 's nachts – om de paar dagen of enkele weken – lastigvallen in de tuin. Ze waren vaak dronken en eisten om eten, drinken en geld. Uit schrik dat ze u of uw familieleden zouden slagen of vermoorden, gaven jullie wat ze vroegen. Uw vader ging vorig jaar éénmaal naar de Servische politie in Preshevë, zonder resultaat. Andere stappen om jullie probleem aan te klagen – bij een lokale leider of bij lokale media – werden niet ondernomen. U kon deze situatie moeilijk verdragen en uw familie ging er mee akkoord dat u zou vertrekken. Omwille van de boete durfde u uw paspoort – dat u reeds voordien had aangevraagd – niet zelf af te halen en betaalde u 250 euro aan een vriend die u uw paspoort bezorgde. U vertrok richting Zwitserland op 7 mei 2011, waar u enkele weken bij uw tante in Zurich verbleef. Op 29 mei reisde u verder naar België. 's Anderendaags vroeg u asiel aan. U beschikt over uw Servisch paspoort uitgereikt op 24 april 2011.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van de door u ingeroepen asielmotieven en de stukken in het administratief dossier stel ik vast dat ik u noch het statuut van vluchteling noch het subsidiair beschermingsstatuut kan toekennen. Vooreerst dient te worden vastgesteld dat uw vrees bij terugkeer naar uw land van herkomst zoals u verklaarde op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) geenszins overeenstemt met uw verklaringen daaromtrent tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal. Op DVZ verklaarde u te vrezen voor de Servische autoriteiten, aangezien Servische politieagenten voortdurend patrouilleerden in uw dorp Ranatoc en verschillende malen controles uitvoerden (Vragenlijst DVZ, punt 3, vragen 4 en 5). U stelde geen problemen van andere aard te hebben gekend (Vragenlijst DVZ, punt 3, vraag 8). Gedurende uw gehoor op het Commissariaat-generaal bleek uw hoofdmotief om te vertrekken uit uw land van herkomst volstrekt verschillend met wat u verklaarde op DVZ. U verklaarde immers dat u zich bedreigd en geïntimideerd voelde door soldaten van de gendarmerie – door u terroristen of paramilitairen genoemd – die bij u en uw familie sinds twee jaar regelmatig in de tuin kwamen om eten, drinken en geld te eisen (CGVS, pp. 9-11). Doordat u deze feiten op DVZ niet vermeldde komt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas ernstig in het gedrang. Wat de algemene situatie in de regio Zuid-Servië betreft, dient inderdaad te worden vastgesteld dat uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat deze regio te kampen heeft met een doorgedreven militarisering, waarbij de aanwezigheid en het optreden van de Servische gendarmerie – een paramilitaire politie-eenheid die in 2001 werd opgericht – in het bijzonder heel wat weerstand oproept bij Albanese bewoners van de regio, die hen percipiëren als zijnde agressief en intimiderend. Dit is deels te wijten aan het feit dat zij zwaarbewapend in militaire uitrusting circuleren in de regio. Er zijn in het verleden ook gevallen geweest waarbij deze gendarmerie effectief haar boekje te buiten is gegaan in hun gedrag ten aanzien van Albanese burgers. Hiertegen werd ook uitvoerig en herhaaldelijk geprotesteerd. Lokale Albanese politieke leiders brachten dit meermaals ter sprake in hun contacten met de media en met nationale en internationale organisaties, alsook in hun overleg met de Servische regering. Volgens hen kadert dit zelfs in een strategisch plan van de Servische autoriteiten om de etnisch Albanese bevolking uit de regio te verdrijven. Langs Servische zijde wordt hierbij evenwel steevast verwezen naar de noodzaak van de aanwezigheid van deze eenheid voor de stabiliteit en vrede in de regio. Aldus zijn uw verklaringen over (het algemeen functioneren van) deze gendarmerie niet in tegenspraak met objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt. Deze situatie geeft evenwel op zich geen aanleiding tot het hebben van een vrees in de zin van Vluchtelingenconventie. Ze is evenmin van die aard dat er sprake kan zijn van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moet er ook sprake zijn van een individuele (gegronde) vrees voor vervolging. Wat de door u aangehaalde problemen met de gendarmerie betreft, dient te worden opgemerkt dat deze door u aangehaalde feiten – soldaten van de gendarmerie kwamen sinds twee jaar regelmatig 's nachts dronken bij u thuis in de tuin om eten, drinken en geld te eisen en uw familieleden werden in het verleden eens tegengehouden bij een wegcontrole (CGVS, pp. 9-11) – niet ernstig en zwaarwichtig genoeg zijn om gelijkgesteld te worden met een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, noch met een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Dit blijkt temeer uit het feit dat u noch uw ouders ooit melding hebben gemaakt van jullie problemen bij een lokale leider of bij lokale media (CGVS, pp. 12-13).

Bovendien dient er te worden vastgesteld dat uw ouders en zussen – die tevens dezelfde problemen met de terroristen bij u thuis meemaakten – nog steeds in uw ouderlijk huis in Ranatoc wonen en geen aanstalten maken om te vertrekken (CGVS, p. 3 en p. 11). Hierbij dient ook te worden opgemerkt dat u stelde geen persoonlijke reden of aanleiding voor uw vertrek te hebben gehad, u kon de situatie gewoon niet meer verdragen (CGVS, pp. 11-12). Tot slot haalde u aan dat u een maand geleden per post een boete van 700 euro ontving voor het illegaal kappen en transporteren van hout. Uit uw verklaringen blijkt dat deze veroordeling een wettelijke basis had, gezien u wel degelijk in het zwart hout kapte en vervoerde (CGVS, pp. 4-6). Overigens kan hieraan worden toegevoegd dat het veroordelen van onderdanen voor handelingen die in de wet van de desbetreffende staat als strafbaar zijn opgenomen, behoort tot de soevereine bevoegdheid van die staat en niet noodzakelijk wijst op een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie noch op een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Desalniettemin dient opgemerkt dat u deze boete niet hebt neergelegd ter staving van uw asielrelaas. Het door u neergelegde document (Servisch paspoort) bevestigt enkel uw identiteit en nationaliteit, welke in deze beslissing niet worden betwist.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet” 2. Over de gegrondheid van het beroep

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker beroept zich in een eerste middel op een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Verzoeker is woonachtig in Servië maar is van Albanese origine. Tussen Serviërs en Albanen is er al jaren spanning in die mate dat de Servische regering paramilitaire politie-eenheden naar Zuid-Servië heeft gestuurd. Deze politie-eenheden zijn gekend omwille van hun agressie, intimidatie en om hun gedrag dat het boekje ver te buiten gaat. Het zijn deze paramilitaire eenheden die verzoekers familie al twee jaar lastig vallen. Omwille van zijn ras (etnisch Albanen) kan verzoeker geen bescherming inroepen in zijn land van herkomst.

In een tweede middel voert verzoeker een schending aan van artikel 2 en artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens. Verzoeker heeft in zijn interview duidelijk aangegeven dat hij al twee jaar wordt lastig gevallen en bedreigd door de paramilitaire politiediensten van zijn land.

2.2. De algemene motiveringsplicht vervat in de artikelen 2 en 3 van de genoemde Wet van 29 juli 1991 alsook de specifieke motiveringsverplichting vervat in artikel 62 van de vreemdelingenwet heeft tot doel betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te geven dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.416; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent en deze bovendien aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt. Verzoeker onderwerpt de in de bestreden beslissing opgenomen vaststellingen en tegenstrijdigheden aan een inhoudelijke kritiek. Zij voert bijgevolg de schending aan van de materiële motiveringsplicht zodat het middel vanuit dit oogpunt zal worden onderzocht.

2.3. Wat betreft de opgeworpen schending van de artikelen 2 en 3 EVRM wordt het volgende opgemerkt. Daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, §1 van voormelde wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), stemmen de artikelen de artikelen 2 en 3 EVRM inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, a en 48/4, §2, b van voormelde wet van 15 december 1980. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit doodstraf of executie, dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

2.4. De asielaanvraag van verzoeker is afgewezen op grond van de vaststelling dat de geloofwaardigheid van zijn beweerd vrees voor vervolging fundamenteel ondermijnd wordt doordat zijn verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken geenszins overeenstemmen met zijn verklaringen bij het

Commissariaat-generaal. Op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde verzoeker immers de Servische autoriteiten te vrezen aangezien Servische politieagenten voortdurend patrouilleerden in zijn dorp Ranatoc en verschillende malen controles uitvoerden (Vragenlijst, punt 3, vragen 4 en 5). Verzoeker stelde geen problemen van andere aard te hebben gekend (Vragenlijst, punt 3, vraag 8). Gedurende verzoekers gehoor op het Commissariaat-generaal bleek verzoekers hoofdmotief om te vertrekken volstrekt verschillend met wat hij verklaarde op de Dienst Vreemdelingenzaken. Verzoeker verklaarde immers dat hij zich bedreigd en geïntimideerd voelde door soldaten van de gendarmerie – door hem terroristen of paramilitairen genoemd – die hem en zijn familie sinds twee jaar lastig vielen doordat ze regelmatig in de tuin kwamen om eten, drinken en geld te eisen (gehoorverslag, pp. 9-11). Verzoeker weerlegt dit motief geenszins waardoor dit onverminderd overeind blijft. De geloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas wordt hierdoor sterk ondermijnd.

Voor zover nog enig geloof zou kunnen worden gehecht aan dit relaas stelde de bestreden beslissing terecht vast dat de door verzoeker aangehaalde problemen met de gendarmerie (soldaten van de gendarmerie die sinds twee jaar regelmatig 's nachts dronken bij verzoeker thuis in de tuin kwamen om eten, drinken en geld te eisen en verzoekers familieleden werden in het verleden eens tegengehouden bij een wegcontrole) niet ernstig en zwaarwichtig genoeg zijn om gelijkgesteld te worden met een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, noch met een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Dit blijkt temeer uit het feit dat verzoeker noch zijn ouders ooit melding hebben gemaakt van hun problemen bij een lokale leider of bij lokale media. Bovendien dient er te worden vastgesteld dat verzoekers ouders en zussen – die dezelfde problemen met de terroristen meemaakten – nog steeds in verzoekers ouderlijk huis in Ranatoc wonen en geen aanstalten maken om te vertrekken. Vervolging in de zin van het Verdrag van Genève houdt immers een voortdurende of systematische schending van mensenrechten in die een ernstige aantasting van de menselijke waardigheid veronderstelt en tegen dewelke een staat niet wil of niet kan beschermen (J.C. Hathaway, *The Law of Refugee status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 101, e.v. en UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, september 1992, 51). De gevreesde problemen moeten bijgevolg dermate systematisch en ingrijpend zijn dat hierdoor fundamentele mensenrechten (vrijheid, leven, fysieke integriteit) worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt, hetgeen in casu niet werd aangetoond.

2.5. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 juncto artikel 48/3 van de vreemdelingenwet noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig december tweeduizend en elf door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

A. VAN ISACKER